

Y Ban

Mỗi người đàn ông chỉ của riêng một người đàn bà

Hay thời gian trôi ngược trở lại. Hay nàng đã chết rồi và đang ở trên thiên đường. Nàng nghiêng về sự chết hơn, nhưng chắc gì nàng đã được ở trên thiên đàng.

Rõ ràng nàng đã gần với cái chết. Sự chán nản của chuyến đi không mục đích nhấn chìm nàng vào cơn say xe của sự rối loạn tiền đình mà nàng mắc phải. Nàng lảo lộn chống trả với bản năng của sự sống. Nàng nôn ọe và bụng đau thắt lại. Đầu nàng quay cuồng bởi các tế bào não thiếu không khí. Người đàn bà ngồi cùng ghế với nàng cảm thông đưa cho nàng hai viên thuốc. Nàng nuốt vào bụng. Nàng lại tiếp tục vật lộn với cơn say. Mười phút sau thuốc ngấm dần, nàng bắt đầu mơ màng vào giấc ngủ, chính lúc đó nàng cảm thấy mình đang đi vào cái chết. Nàng hài lòng. Dẫu sao cái chết thật là êm dịu. Bỗng nhiên nàng nghe rất rành rọt câu chuyện của họ. Người đàn ông và người đàn bà ngồi cùng ghế với nàng.

- Leng này, hình như em quên không mang cho anh mấy quyển sách thì phải.
- Em không quên đâu Sơn ạ.

Trí óc nàng bắt đầu tỉnh táo một cách lạ thường. “Leng, Son”, hai cái tên ấy đập vào trí nhớ nàng làm tóe bung ra những kỷ niệm đã quá xa xôi nhưng lại đầy tràn cảm giác trinh nguyên thuở ban đầu. Cơ thể nàng dễ chịu đến mê mê.

*

Hè 78, một mùa hè đẹp đẽ nhất trong đời nàng. Nàng thi xong một kỳ thi trọn vẹn với nhiều điểm ưu tú. Trở về nhà nghỉ hè, nàng còn ôm thêm mấy chồng sách vở. Nàng quyết định thưởng cho mình một chuyến ô tô. Ngày ấy vé ô tô cao gần gấp đôi vé tàu, và việc mua được một chiếc vé ô tô là khó khăn. Cho nên việc về nhà nghỉ hè bằng vé ô tô làm nàng hãnh diện ngẩng cao đầu, với một nụ cười luôn chực vỡ òa ra giòn tan. Nàng có một chỗ ngồi rất tốt, cạnh ô cửa sổ. Lát sau ghế nàng ngồi có thêm hai người nữa, họ cũng trẻ như nàng. Ô tô bắt đầu chuyển bánh, lòng nàng rạo rực rồi bắt đầu hát trên những nốt nhạc mà khuôn nhạc là cây đang chạy bên đường.

Nắng gắt dần những tia nắng hè đốt nóng không khí trong xe. Hành khách trên xe yêu cầu nàng phải sập cửa lại. Nàng phụng phịu hờn dỗi nhưng cũng phải theo mọi người. Tuy nhiên nàng đã không đóng chặt cửa. Nàng để một khoảng nhỏ chừng 10 cm. Nàng ghé đầu sát xuống để nhìn ra ngoài. Nàng bắt đầu hát thành lời từ bao giờ. Rồi nàng bật cười khi thấy chú bé để cho trâu lồng ngã xuống ruộng. Tất cả chỉ riêng có nàng. Cái nắng thiêu đốt

nàng vào giấc ngủ. Giấc ngủ ập đến khi tiếng cười vẫn còn đậu trên môi. Rồi vẫn cái nắng lại làm nàng tỉnh giấc. Chưa đến nhà, một thoáng sốt ruột chạy ngang qua nàng. Nàng ngừng mặt lên và quay vào trong xe. Trong xe hành khách mệt mỏi đang ngủ gục. Cô gái ngồi cạnh nàng cũng ngả đầu vào ngực chàng trai ngủ ngon lành. Nàng lạ lẫm nhìn lại lần nữa và bất gặp cái nhìn cũng đầy vẻ quan sát lại của người trai đang làm điểm tựa cho cô gái ngủ. Nàng quay mặt ra cửa sổ nhưng sự tò mò mà nàng cố kìm giữ cứ bung ra ngoài bắt nàng quay lại nhìn họ. Nàng nhìn rất thẳng thắn, lạ lẫm với đôi mắt mở to. Tất nhiên nàng đã từng thấy trai gái tình tứ với nhau nhưng chỉ trên màn ảnh mà thôi. Bây giờ họ ở cạnh nàng như thế này nàng chưa thấy bao giờ. Lần quay lại thứ ba nàng bất gặp ánh mắt người trai có vẻ bối rối. Anh khẽ xoay người để đánh thức cô gái đang ngủ ngon lành. Cô gái mở mắt đầy vẻ ngái ngủ nhưng cô chợt tỉnh táo lại ngay khi gặp ánh mắt cau có của bạn trai. Nàng sửa sang lại mình. Ô tô dừng ở chỗ chắn tàu. Nàng rạo rức bởi cảm giác sắp được gặp người thân và sự hân diện với làng xóm. Nàng lại nhìn mờ màng qua cửa sổ. Nàng quay lại trong xe khi có người chạm vào nàng. Chàng trai đưa mời nàng một đăn mía. Nàng mỉm cười cảm ơn, rồi nhận ra đã có một sự đổi chỗ. Cô gái đi cùng với chàng trai ngồi phía ngoài và chàng trai ngồi cạnh nàng. Nàng cảm nhận thấy sự chật chội của cái ghế ngồi nên cố nép lại. Lần

nữa, nàng lại quay người lại vì một tờ báo được đặt vào tay và một cái nhìn mời mọc:

- Bạn xem không?

Tất nhiên nàng chẳng bao giờ từ chối xem một tờ báo. Rồi sau đó:

- Bạn học trường nào vậy?

- Tổng hợp. Thế còn bạn?

- Trường Ngoại Thương, khoa tiếng Nhật.

- Nhà bạn ở đâu thế?

- Nam Hoa.

- Mình ở xã kế bên, Nam Đồng.

Câu chuyện rôm rả cho đến khi ô tô dừng ở bên. Chàng trai đề nghị với cô bạn gái đi cùng:

- Chúng mình rẽ vào nhà bạn ấy chơi một lát đã đi.

Cô bạn đi cùng mà nàng biết tên là Leng, không nói gì, chỉ lững thững đi bên cạnh.

Nàng ào vào nhà trong sự tiếp đón vui sướng của cả nhà. Phút chốc nàng quên mất hai người bạn mới. Chỉ đến khi họ chào nàng ra về nàng mới biết đến sự có mặt của họ ở nhà nàng.

19 tuổi, mỗi tình đầu ập đến một cách ngẫu nhiên, tình cờ, nếu không kể đến sự xao xuyến với nhân vật trong trang sách, trên màn ảnh và trên sân khấu. Khi nàng xách túi kết thúc kỳ nghỉ hè, thì các bạn lên sớm để thi lại ủa ra đón nàng.

- Có một chàng trai, mấy tối nay tối nào cũng đến ngóng cô nàng.

Buổi tối, chàng trai đó đến mà không đi kèm với cô bạn gái tên Leng. Nàng cứ ngóng chờ được đón cả hai. Chàng trai như đã thân thiện với nàng từ lâu lắm.

- Tôi cứ ngỡ bạn sẽ lên vào thứ hai kia.

- Nhưng tôi chẳng phải thi lại môn nào cả.

- Nhưng ở quê buồn lắm.

- Nhưng quê tôi thì chẳng buồn tí nào cả.

- Chúng mình đi dạo ngoài công viên trường đi.

- Cũng được. Sao Leng không đến chơi cùng bạn?

- Bạn ấy đang bị thi lại, à không, bạn ấy không thích chơi với bạn.

- Vì sao thế?

- Vì tôi thích bạn hơn.

- Tôi chẳng hiểu gì cả. Bạn Leng là bạn của bạn, mà bạn lại thích tôi, thế bạn ấy cũng phải thích tôi chứ.

- Nhưng tôi là con trai mà.

- Có gì khác nhau nào?

- Bạn chẳng hiểu gì hết, vì tôi muốn gọi bạn bằng em và tôi yêu em mà.

- Ồ, cái gì vậy?

- Thật đấy mà...

Nàng nhớ lại rằng đầu óc nàng lúc ấy sao mà tỉnh táo đến vậy. Nàng đã nhìn thấy chàng ngần ngại đến thế nào khi nàng mở to đôi mắt nhìn anh và kêu lên ngạc nhiên.

Sự xao xuyến chỉ ập đến khi chàng trai đi về rồi. Nàng nói dối các bạn là mệt để đi ngủ sớm. Nằm trong màn nàng sắp xếp lại toàn bộ các chi tiết từ chuyến đi về quê, tình cờ gặp nhau, đến ánh mắt nhìn đầu tiên và những lời tỏ tình. Nàng chưa tự hỏi xem nàng có thực sự cảm chàng trai đó không? Nàng chỉ biết nàng xao xuyến đến lạ lùng. Cơ thể nàng như đang bay bổng trên không khí. Nàng muốn thổ lộ cùng bạn bè và hát toáng lên. Khi cảm giác lắng dần xuống nàng chợt nghĩ về cô bạn gái của chàng trai tên là Leng kia. Trong ý nghĩ ấy có một chút xót xa và một phần của sự chiến thắng.

*

Sơn đến. Anh đi một chiếc xe đua không có poocbaga. Anh rủ nàng đi chơi nhưng nàng rất ngại ngừng vì không biết anh đùa nàng như thế nào cả. Nàng từ chối. Anh bảo nàng đi dạo ở bãi cỏ sau trường. Nàng ngồi xuống bãi cỏ mượt mà. Những lá cỏ đâm vào tay chân nàng như mơn man. Nàng vui vẻ cười và kể cho anh nghe những câu chuyện không đầu không cuối. Nàng rất vui khi được gặp anh. Nhưng sao anh lại không đáp lại những câu chuyện với nàng. Anh cũng sẽ kể lại những câu chuyện thật ngộ nghĩnh về lớp về trường chứ. Những chuyện như thế có bao giờ

cạn đầu. Anh chỉ ngồi im lặng nhìn nàng, rồi ngồi sát vào nàng. Lúc nàng đang lú lo kể chuyện nàng không chú ý đến sự nhích lại của anh vào sát nàng. Đến lúc nàng nhận ra, nàng rơi vào trạng thái bất khoái. Nàng không muốn anh ngồi sát vào gần nàng như thế và đừng có nhìn nàng chăm chăm vậy. Nhất là đừng có cầm tay nàng. Nàng xị mặt ra như dỗi hờn. Anh buông tay nàng ra hỏi: “Em sao thế?” Nàng cúi mặt chẳng nói gì cả nhưng thực chất nàng đang trả lời anh rằng “Anh hãy ngồi xa ra và đừng chạm vào em”. Nàng ngại ngùng nên chẳng nói.

Anh đến nhiều, nàng thân thiết với anh hơn nhưng điệp khúc vẫn thường bị lặp lại như thế. Khi anh dựa vào nàng, toàn thân nàng co rúm lại.

Mặt nàng lại xị ra hờn dỗi. Đến một hôm, bàn tay nàng dường như đã thân thiện với bàn tay anh. Nó nằm im trong bàn tay nóng ấm của anh và nó ngoan ngoãn để cho anh nhấm nháp. Anh bỗng ôm chặt vai nàng và đặt lên miệng nàng một cái hôn. Chiếc hôn đầu tiên nàng cảm nhận được là sự ẩm ướt. Cho đến khi ấy nàng chưa hề uống chung với ai một cốc nước. Cha nàng là bác sĩ, ông đã dạy cho nàng biết về những con vi trùng. Nàng rung mình kéo chiếc hôn giấu vào ngực áo anh. Thực ra nàng chỉ muốn lau sự ướt át trên môi. Hôm ấy nàng giận anh lâu hơn. Anh cố làm cho nàng hết giận nhưng nàng không thể nào kéo mình ra khỏi sự day dứt rằng yêu đầu phải như thế này. Rằng: có phải nàng dễ

dãi không? Thực ra nàng rất mơ mộng nhưng vì sự thể diễn ra không đúng với những mơ màng của nàng mà thôi. Anh bảo nàng - Em có yêu anh không? Nàng không biết rằng nàng có yêu anh không? Chỉ có điều khi anh đến nàng rất vui mừng. Nàng lú lo chuyện trò với anh. Và nàng cũng chỉ thích anh trò chuyện lại với nàng. Và anh chỉ thơm nàng vào má thôi.

*

Ngày ấy hai bên bờ sông Tô Lịch đường Láng Thượng còn như một công viên với những hàng cây xà cừ to, xen với rau thơm, với hoa bướm, hoa su si và hoa rau cải cúc. Những sinh viên trường Tổng hợp, Ngoại ngữ, Ngoại giao hay Ngoại thương, Giao thông coi đó là một công viên lý tưởng. Sơn đã dẫn nàng ra công viên đó. Anh chọn cây sấu già với cái gốc bạnh lên cao tạo nên một chỗ ngồi rất thuận tiện và đẹp. Nàng càng ngày càng nặng nề hơn. Nàng chờ anh đến, nàng đi chơi cùng anh. Anh nói nàng nghe nhưng nàng không còn lú lo trò chuyện cùng anh nữa. Đầu óc nàng chỉ chực sẵn những câu trả lời rằng: Em không thích anh thật gần em như thế, đừng động vào em. Tay nàng vẫn trong tay anh nhưng đầu óc nàng gào lên: Bỏ tay em ra đi. Anh quàng vai nàng, nàng so vai lại.

Hôm ấy anh có vẻ rất vui mừng. Anh kể rằng trường anh sắp có hội: Em sẽ đến chứ. Em mới đến chỗ anh một lần thôi. Em chẳng chịu hiểu anh gì cả. Trí óc nàng thôi không cãi nhau với anh nữa.

Nàng thấy vui vui. Mặt nàng giãn ra và nàng mỉm cười với anh. Nàng sôi nổi kể lại cho anh nghe rằng trường nàng cũng sắp có hội. Các bạn của nàng đang đi học nhảy. Nàng sẽ tham gia buổi văn nghệ của khoa tổ chức. Khi nàng nói anh im lặng nghe và nhìn nàng chăm chú. Từ lúc nào anh đã ôm chặt lấy nàng hơn. Khi tiếng cười nàng vừa tắt, anh đặt lên miệng nàng một chiếc hôn. Chiếc hôn thứ hai chưa mang đến cảm giác lạ cho nàng nhưng nàng cũng không tìm cách dứt nó ra nữa. Thực ra, nàng đang vui vẻ vì những câu chuyện nên trí óc chưa kịp chống lại anh. Anh hôn nàng dịu dàng và nàng có cảm giác sắp ngã. Nàng choàng tay vào cổ anh để níu lại. Đúng lúc ấy một ánh đèn pin quét qua anh và nàng. Một giọng khô nồng cất lên - “Gớm, trời chưa mưa mà ếch ộp đã bò ra lắm thế”. Nàng đã kịp nhìn thấy một người đàn ông đeo cái giỏ sau lưng, đang đứng nhìn chằm chằm vào anh và nàng. Nàng vội vàng đẩy anh ra. Nàng òa khóc. Nàng dứt khoát bắt anh đưa nàng về. Anh không hiểu sao cả. Anh nắm chặt tay nàng - Bình tĩnh lại em, anh đã làm gì để em giận nào. Nàng gào lên - Em không thích, thế thôi. Em chẳng muốn anh đến nữa. Anh đừng bao giờ đến nữa.

Anh đưa nàng về. Nàng không chào anh mà chạy ngay lên phòng. Nàng áp cái gối vào mặt vì cảm thấy một sự xấu hổ ê chề. “Ếch, ộp”, nàng nhớ lại ngày bé đi học trên con đường làng trồng phi lao, thỉnh thoảng có một đôi trai gái ngồi bên vệ cỏ. Bọn

thằng Tâm, thằng Thanh đã kêu toáng lên khả ố: “một đôi ếch ộp, hai đôi ếch ộp chúng sắp ôm chặt lấy nhau”. Không, nàng ghi chặt cái gối vào mặt hơn. Nàng đẩy khỏi đầu những ý nghĩ cứ găm chặt vào trí óc nàng. “Anh vào nàng là một đôi ếch ộp”. Khi nước mắt chảy ra thì dường như nó chảy theo cả những ý nghĩ. Nàng bình tâm lại và cảm thấy mệt mỏi quá chừng. Nàng vùng dậy lấy khăn đi rửa mặt. Trên hành lang nàng nhìn ra chỗ anh hay chờ nàng. Anh đang quay xe ra về. Lên xe, nàng còn thấy anh ngoái lại nhưng nàng đã nép mình vào tường rồi. Anh không đến chỗ nàng và nàng cũng chẳng sang tìm anh. Mỗi tình đầu của nàng chỉ diễn ra vền vẹn có tháng rưỡi. Nàng chưa biết gì về anh ngoài một cái tên: Sơn. Học năm thứ hai khoa tiếng Nhật trường Đại học Ngoại thương. Và có một cô bạn gái tên là Leng.

*

Xe dừng ở một thị trấn nhỏ. Người hướng dẫn viên du lịch nhắc nhở mọi người chú ý coi giữ đồ đạc kẻo có kẻ gian trà trộn. Nàng ngẩng mặt lên và vươn vai như vừa tỉnh giấc sau một giấc ngủ ngon lành. Nàng mỉm cười với người đàn bà tên Leng ngồi bên cạnh:

- Chị có xuống không?
- Không, chị xuống đi tôi coi đồ cho.
- Vâng, nhờ chị.

Nàng lách qua họ để xuống đất. Thực chất nàng rất bối rối và cảm thấy không tự tin chút nào. Nàng sống chứ không phải là đã chết và ở thiên đàng. Nàng chỉ vừa vật lộn với cơn say xe, chắc bây giờ mặt mũi nhợt nhạt, khó nhìn lắm. Họ, lại là mối tình đầu của nàng, cả anh và người đàn bà kia. Nàng rẽ vào một nhà bên đường xin nước rửa mặt. Nàng lấy son phấn ra trang điểm lại. Một gương mặt đầy tự tin đang nhìn lại nàng. Nàng hài lòng bước lên xe với một chùm nhãn. Nàng mời họ cùng ăn nhưng họ dè dặt nhìn nàng và chẳng cởi mở lắm. Nàng cũng ăn qua loa vài quả rồi rút sách ra đọc. Nàng cố ý phô bìa sách và ý nghĩ cứ quay cuồng trở lại quá khứ.

Rồi sau đấy nàng cũng đã rất mong anh đến và dĩ nhiên nàng chẳng thể nào sang trường để tìm anh. Nàng tốt nghiệp đại học và đi làm việc nhưng vẫn không có mối tình thứ hai nào cả. Nàng biết có rất nhiều chàng trai mến nàng. Từ cảm nhận của đàn bà nàng biết điều đó. Nàng chờ họ tỏ tình với nàng. Nhưng dường như lúc sắp tỏ tình cùng nàng thì họ lại thôi. Nàng tự hỏi: Vì sao vậy? Phải chăng nàng quá tinh táo hay tại đôi mắt đen quá khôn của nàng. Cô bạn thân nhất của nàng bảo - mày hãy nhìn xuống đất ấy, đừng có giương mắt lên như móc vào ruột người ta như vậy. Đàn bà phải bé nhỏ yếu đuối, đây lại cứ gân lên. Nàng tự soi gương và tập nhì cho ánh mắt chùng xuống. Sau đó sự ham muốn nổi tiếng đến cùng với một tình yêu. Nàng

bị mê hoặc bởi ánh đèn sân khấu. Trước chỉ là hội diễn nghiệp dư. Sau nàng nhập vào đoàn diễn chuyên nghiệp ở tỉnh lẻ. Ở đó nàng đã gặp người đàn ông ấy. Một người đàn ông hơn nàng rất nhiều tuổi và đã có gia đình. Người đàn ông chỉ trò chuyện cùng nàng, nhìn nàng bao dung và khen nàng. Đến bây giờ nàng cũng không biết được rằng: Lúc ấy nàng đã yêu, đã ham muốn sự nổi tiếng hay nàng muốn ở thủ đô. Có lẽ là sự kết hợp của cả ba. Nhưng nàng đã không là một cô gái dễ dãi. Nàng không chạy theo sự hứa hẹn của người đàn ông đó ngay. Nàng đấu tranh với chính mình: ham muốn và lý trí. Khi chưa được giải quyết xong nàng chán nản, không biểu diễn và không làm việc. Nàng vùi đầu trong những trang sách. Chính lúc đó, nàng làm thơ. Nàng làm vội vã, ào ạt. Nàng chép cẩn thận những bài thơ đó gửi lên cho tòa báo. Họ gửi thư về khen nàng và bảo sẽ đăng vào dịp tới. Khi bài thơ đầu tiên được đăng nàng lên thủ đô với một niềm vui sướng tột cùng. Lúc đó nàng cảm thấy mình đang yêu say đắm. Nàng đi tìm người đàn ông hơn nàng nhiều tuổi và đã có gia đình kia. Người đàn ông đó trò chuyện cùng nàng một cách giản dị, rồi hẹn nàng buổi tối đi chơi. Đầu óc nàng toang tuếch. Nàng thoăn thoắt đi ra chỗ hẹn, cùng người đàn ông đó đi đến một công viên. Công viên đen thẫm. Nàng trở về nhà ở quê và lại làm thơ. Nàng lên thủ đô để lấy nhuận bút và tìm đến người đàn ông mà nàng nghĩ đó là tình yêu.

Mỗi lần đến với người đàn ông ấy về nàng cảm thấy mình đầy tội lỗi. Nàng tự bao biện bằng những bài thơ hay hơn. Đến lúc báo chí ca ngợi nàng như một bông hoa lạ trong làng thơ thì nàng giật mình đã qua tuổi 30 rồi. Nàng gấp gấp chuẩn bị cho nàng một tấm chồng, bởi nàng biết rằng, có đôi bài thơ của nàng cũng hay thật nhưng tình yêu chẳng phải là tình yêu. Chẳng qua nàng chỉ là một món ăn lạ không mất tiền mà thôi.

Nàng lấy được chồng. Một người đàn ông có lẽ là tốt nhưng anh không chịu được sự nổi tiếng của nàng. Nàng sinh con và nàng chẳng còn ham muốn sự nổi tiếng.

Nàng hay nghĩ về những kỷ niệm, những kỷ niệm ngày càng chĩa vào đau đớn hơn bởi nàng nhìn vào nó ngày càng tỉnh táo hơn. Nàng xua đuổi những kỷ niệm đau đớn đó bằng ý nghĩ về mối tình đầu. Nàng nhắm nháp nó để trôi vào giấc ngủ.

Chồng nàng ngày càng khó chịu hơn. Kèm với sự nổi tiếng của nàng là quá khứ của nàng được phơi bày ra. Nàng đã nói với anh rằng – hãy chấp nhận em ở hiện tại này. Em sẽ vì anh và con.

Nhưng anh cho rằng nàng không yêu anh.

Nàng càng cố giữ thì cuộc sống gia đình càng tuột khỏi tay.

Nàng gửi con về mẹ và ly thân với chồng. Nàng mua một chuyến du lịch trọn gói 5 ngày nên có chuyến đi này.

- Cho tôi mượn được không?

Người đàn ông cạnh nàng cầm lấy cuốn sách trên tay nàng. Nàng

chỉ chờ có vậy. Nàng không kịp để cho người đàn ông ấy đọc trang sách nào. Nàng tự kể về những điều trong sách. Mắt nàng nói, miệng nàng cười, nàng làm cho hai người bạn đồng hành hết dè dặt, phải cởi mở với nàng.

*

Cuộc du lịch trọn gói kể cũng khá lý thú. Nó buộc những người không quen biết nhau vào cùng một sinh hoạt. Ngày mới đến suất ăn của nàng được chia riêng. Hôm sau theo đề nghị của Sơn, ba người cùng ăn chung. Họ cũng biết tên nàng là Miên. Nàng là Mai cơ, Miên là bút danh, nhưng nó gắn với nàng đến độ nàng quên mất cả cái tên cha mẹ đặt cho. Lúc đi ăn cơm, họ qua phòng rửa nàng cùng đi. Sơn mua thêm bia và nàng mua thêm thức ăn. Nàng ăn không ngon miệng vì còn mãi phán đoán xem Sơn và Leng có phải vợ chồng không. Nhìn cung cách Leng gấp thức ăn cho Sơn đầy vẻ vợ chăm sóc cho chồng nhưng trong ánh mắt nhìn Leng vẫn có phần không thoải mái, sợ sệt. Những người vợ không có ánh mắt nhìn như thế. Câu chuyện trong bữa ăn nàng nói về thơ ca và cuộc đời cùng những người đàn bà làm thơ văn. Leng không tham gia, chỉ cười và xuýt xoa tán thưởng. Nàng ra bãi biển một mình. Đã ở cái tuổi các bà “sồn sồn” nhưng sự đầy đặn làm cho nàng đẹp thêm. Nàng mặc một chiếc áo tắm màu đỏ chói. Bãi biển ở một nơi hẻo lánh nên chẳng đông khách lắm. Cái màu đỏ làm nàng nổi bật. Nhiều người đàn ông tỏ ý

muốn đẩy phao cho nàng. Nàng đề nghị ghép phao ra xa. Tiếng cười nàng to hơn cả. Thỉnh thoảng nàng lại nhìn về phía Sơn và Leng. Họ tách riêng tắm ở cuối bãi.

Nàng dậy sớm để xem mặt trời mọc. Bãi biển chỉ có ba, bốn người đàn ông. Nàng ào xuống biển và bơi ra xa. Nàng nằm ngửa mình cho sóng đánh bồng bênh. Sơn đã đến bên cạnh nàng từ lúc nào.

- Tôi đẩy phao cho chị nhé.

- Ồ, anh cũng tắm sớm thế à? Vợ anh đâu?

- Leng ấy à? Sợ lạnh.

Nàng cố gài một câu hỏi mà nàng thắc mắc, anh không trả lời vào câu hỏi của nàng.

Mặt trời bắt đầu đốt nóng không khí. Nàng ngoi lên phao để khoe bộ đùi trắng hồng dưới nắng mặt trời. Nàng để một bàn tay trái lên trên ngực. Một bàn tay búp măng rất đẹp. Bàn tay mà ngày xưa anh cứ xuýt xoa rằng sao nó đẹp thế. Sơn vẫn cần mẫn đẩy phao cho nàng ở khoảng cách lịch sự. Vào gần bờ sóng đánh to hơn đẩy phao nàng vào anh. Nàng phá lên cười và nhắm mắt chờ sự đụng chạm. Anh ý tứ để không có sự đụng chạm nào.

Nàng ngả mình trên cát phơi nắng. Anh ngồi xa hơn một chút.

Nàng cười lả lơi để thu hút anh ngồi sát vào nàng hơn. Anh ý tứ đứng dậy. Leng ra tắm. Nàng về đọc sách.

Buổi tối nàng có sáng kiến mang chiếu ra ngồi ở doi cát trước

biển. Gió biển mặn mòi mang đi những toan tính của nàng. Biển đen thẫm. Ánh sáng điện của nhà nghỉ hắt ra chỉ làm sáng được một quãng trước mặt. Sóng từ ngoài khơi đánh vào từng lớp như lũ giặc cỏ. Nàng hát. Nàng hát lại những bài hát ngày xưa.

- Cho chúng tôi nghe với.
- Chào Leng. Anh Sơn ngồi xuống đây. Tôi đang nhớ lại bộ phim ngày xưa “Vua Sultan”. Đây các bạn thấy không lũ giặc cỏ đang ào ào tiến về kia kìa.
- Ăn gì ăn cá... Tôi nhớ lại rồi – tiếng Leng có vẻ rất vui.
- Toàn chuyện trẻ con. Miên hát đi – Sơn bảo nàng.
- Ủ, tôi hát xong rồi đến Leng, Sơn nhé.
- Chúng tôi chỉ nghe thôi.

Nàng hát và cảm giác như có một bàn tay nào đang tìm tay nàng. Nàng tự tin hơn nên có giọng hát như càng hay hơn. Nàng để nguyên tay nàng chạm vào bàn tay ấy. Một bàn tay rất nóng ấm. Nàng chờ bàn tay ấy xoè ra để chụp lấy tay nàng, nhưng bàn tay đã rút lại rồi. Nàng cười thầm và hát tiếp. Nàng nghe tiếng Leng thở dài khi nàng biết Sơn đang dăm dăm nhìn nàng. Gió biển thổi mạnh hơn. Họ cùng về và im lặng.

Đêm nàng trần trọc với những ý nghĩ. Nàng chờ một tiếng gõ cửa và nàng ngủ thiếp đi.

Buổi sáng ngày thứ ba trong chuyến du lịch trọn gói, nàng không đi tắm. Nàng dậy sớm nhưng vẫn mặc nguyên bộ váy trắng đi

chân trần vào rừng dương. Nàng thơ thần và đầu óc toang tuếch, không một nét nhạc, không một câu thơ và không một ai cả.

Thỉnh thoảng nàng cúi xuống nhặt những vỏ ốc sặc sỡ với ý nghĩ sẽ đem về cho con rồi lại vất đi vì nàng nghĩ còn lâu nàng mới gặp con. Đến một bãi cỏ rất xanh nàng ngồi xuống đó. Nắng buổi sớm rực rỡ. Đột nhiên nàng cảm thấy thương thân. Nước mắt nàng ứa ra giàn giụa. Nàng nghĩ về người thứ ba. Nàng đã từng là người thứ nhất, chứ không phải là người thứ ba.

Son lặng lẽ bên nàng từ lúc nào. Vẫn một cái nhìn đắm thắm và chăm bấp khi xưa.

- Chị là một người đàn bà cô đơn phải không?

- Sao anh biết?

- Chị đã nói thế.

- Tôi nói bao giờ?

- Bây giờ.

Nàng kể cho anh nghe về cuộc đời nàng, đoạn bắt đầu từ tên Miên. Anh xích lại gần nàng và cầm lấy tay nàng. Nàng dịu dàng nép vào anh. Anh quàng tay qua vai nàng. Nàng chờ một chiếc hôn của thời nàng đã dứt nó ra. Không! Anh kêu lên nho nhỏ.

Anh buông nàng ra và kéo nàng đứng dậy:

- Mình xuống tắm đi rồi về ăn sáng, có lẽ Leng chờ đấy.

- Vâng.

Nàng cố kìm một cơn giận trong lòng. Nàng bơi quyết liệt bỏ xa

anh rồi quay lên bờ. Trong bữa ăn, nàng vui vẻ lạ thường. Nàng pha trò với Leng. Cả ngày hôm ấy nàng nhập bọn với những người đàn ông khác trong cùng nhà nghỉ.

Buổi tối Sơn và Leng sang rủ nàng ra biển. Nàng từ chối. Nàng đóng chặt cửa, đọc sách và thỉnh thoảng hát nho nhỏ.

Ngày thứ tư, nàng không ra biển sớm. Ăn sáng xong, nàng vào phòng nằm nghỉ. Đến gần trưa khi mặt trời đốt nóng nước biển nàng mới ôm phao ra tắm. Sơn và Leng đang ngồi nghỉ trên bãi. Nàng nô đùa với sóng để trút mọi toan tính. Cảm thấy mệt nàng vào một quán giải khát. Nàng nằm đu đưa trên ghế mơ màng.

Một bàn tay lạ áp vào đầu gối, nàng mở choàng mắt ra rồi kêu lên ngạc nhiên. Một sự tình cờ lần nữa hay Thượng đế đã run rủi. Người đàn ông đã đầy đủ vợ con mà một thời nàng lầm tưởng là tình yêu đang hiện diện trước mặt nàng. Ông ta bệ vệ, và đầy vẻ thành đạt. Ông ta kéo ghế ngồi cạnh nàng:

- Em đẹp lên rất nhiều. Em không đi cùng chồng con chứ?
- Thế anh cũng không đi cùng bà nhà ư?
- Tôi đi chỉ có một mình. Em sống thế nào? Có hạnh phúc không?
- Bình thường như cuộc sống hàng ngày này thôi.
- Em vẫn làm thơ chứ?
- Như hơi thở.
- Em vẫn ngang bướng như ngày nào.

Những câu chuyện không đầu không cuối làm thời gian trôi qua rất nhanh. Cuối cùng người ta cũng đã biết được nàng ở đây chỉ có một mình.

- Tối nay em chờ anh nhé.

Từ đó cho đến tối nàng đi ra đi vào nghĩ ngợi. Thực chất nàng đã chịu sự cô đơn từ lâu lắm rồi. Nàng lại là một người đàn bà rất khỏe mạnh cả về thể chất lẫn tâm hồn. Nhiều lúc nàng cũng khát khao. Nhưng người đàn ông ấy đã từng là kẻ lừa dối nàng.

Không có chút tình yêu nào trong đó cả. Nàng đã từng đau đớn rất nhiều khi nghĩ lại những gì mình đã trải qua với người đàn ông ấy. Nàng lại giằng xé giữa lý trí và ham muốn. Cuối cùng nàng ngã về sự ham muốn. Nàng nghĩ rằng mình chẳng còn gì để giữ nữa. Nàng ăn uống vội vàng rồi về phòng. Nàng chọn bộ váy áo đẹp. Nàng trang điểm cầu kỳ. Nàng ngồi pha ấm nước chè nhâm nháp chờ tối.

Cộc, cộc. Tiếng gõ cửa vang lên. Nàng vội ra mở cửa. Không phải người đàn ông ấy mà là Sơn. Từ sáng nàng đã không còn để tâm đến Sơn và Leng nữa.

- Tôi vào được không?

- Nhưng tôi không rảnh rồi lắm đâu.

- Nhưng tôi cũng chỉ gặp chị vài phút thôi.

- Mời anh vào.

Nàng nhìn anh giễu cợt và hãnh diện. Anh hơi cúi mặt xuống

như dẫn đo. Sau đó anh ngẩng lên quả quyết:

- Miên sẽ không đi với người đàn ông đó chứ?
- Người đàn ông nào cơ?
- Người đàn ông mà Miên đã từng kể và sáng nay ông ta đã gặp lại Miên đó thôi.
- Cảm ơn Sơn, nhưng đó là việc riêng của tôi.
- Nhưng Miên đừng đi, hãy đừng đi với ông ta nữa để tôi nghĩ về em...
- Anh muốn nghĩ về tôi làm sao tùy anh thôi.
- Có lẽ thế. Chào Miên.

Nàng bức bối đóng sập cửa lại. Nàng cởi bỏ quần áo rồi lên giường nằm. Nàng úp chiếc gối lên mặt. Đầu óc nàng rối tung. Nỗi thương thân làm nước mắt nàng giàn giụa. Nàng giận hết thảy những người đàn ông đã qua đời nàng. Sơn, người đàn ông ấy và chồng nàng. Nàng sẽ không cần ai nữa cả. Hãy dứt hết cả đi.

Tiếng gõ cửa lại vang lên. Nàng bịt chặt tai để xua đuổi nó đi. Nàng nhủ mình không được mở cửa. Tiếng gõ cửa nhẫn nại vang lên. Chừng vài phút sau thì im bật. Nàng trở dậy uống mấy viên thuốc ngủ mà nàng luôn mang bên cạnh.

Ngày thứ 5. Một mẻ quá nàng không trở dậy để ra biển sớm được. Nàng đi ăn sáng và sắp xếp đồ dùng để chuẩn bị về nhà. Nàng lên xe sau cùng để tránh ngồi cùng với Sơn và Leng. Nàng

ngồi một mình ở cuối xe, tuy rất xóc nhưng không say. Nàng nghĩ về chuyến đi và tất cả những gì đã trải qua. Cuối cùng thì nàng cũng chỉ biết đến những ái tên của họ Leng và Sơn. Nhưng họ thế nào, họ có biết nàng là cô nữ sinh ngày xưa với cái tên đối diện với cái tên nàng đang mang bây giờ. Mai là ánh sáng, còn Miên là bóng đêm. Ừ, thật thú vị biết bao khi họ chẳng biết được điều ấy mà chỉ có một mình nàng biết thôi. Nghĩ về Sơn, nàng cho rằng anh vẫn vậy. Một người đàn ông nàng không thể nắm bắt và hòa nhập được, cho dù anh có chạm vào nàng. Nghĩ về Leng, nàng cảm thông hơn. Cho dù Leng và Sơn chỉ là một cặp tình nhân thì Leng là người đàn bà đầy đủ uy lực để nắm giữ Sơn cho riêng mình. Chỉ riêng của mình mà thôi. Dù sao chuyến đi cũng thật thú vị. Nàng biết sống thế nào với thời gian trước mắt. Nàng sẽ tìm kiếm một người đàn ông riêng cho mình, của riêng mình mà thôi. Việc này nàng sẽ làm được.

*

Sơn đã nhiều lần ngoái lại nhìn Miên. Anh rất muốn xuống ngồi cạnh nàng, nắm chặt tay nàng và yêu nàng.

- Anh biết chính là em. Em vẫn như thế chẳng thể nào khác được.

Leng biết Sơn đang nghĩ về Miên. Nếu thời gian quay ngược trở lại 20 năm trước chắc cũng vẫn xảy ra như thế thôi. Sơn sẽ từ bỏ ta để đến với người đàn bà kia nhưng anh sẽ không làm người

đàn bà ấy dỗi hờn, xua đuổi anh nữa đâu. Anh sẽ biết cách ghi chặt lấy. Ta biết anh vẫn yêu nàng. Nhưng ơn trời, anh ấy là của riêng ta. Người đàn bà ấy thật quyến rũ nhưng Sơn lại không phải là của riêng nàng .